

“Tenim projecte per als Reials Col·legis, l'edifici renaixentista no es tancarà”

ENTREVISTA A

Sergi Gordo bisbe de Tortosa

Tortosa Joan Josep Carot

Este dilluns, 9 de setembre, ha fet un any que el nou bisbe Sergi Gordo (Barcelona, 1967) va prendre possessió de la diòcesi de Tortosa. Després d'un any de servei, el bisbe reflexiona sobre els reptes, les fites i les experiències que han marcat este primer any de ministeri pastoral en una diòcesi molt rica en història i actualment molt pobra en vocacions. En esta entrevista, Gordo compartix la seua visió per a l'Església i projectes que té previstos per al futur, com l'ús que tindran els Reials Col·legis de Sant Jaume i Sant Maties un cop s'haja enllestit el nou edifici que acollirà l'Arxiu Comarcal del Baix Ebre.

En este primer any ha posat un èmfasi especial en escoltar i conèixer de primera mà les inquietuds de sacerdots i fidels visitant les parròquies i establint un contacte directe amb tota la comunitat. El bisbe Sergi Gordo, que abans d'arribar a Tortosa havia sigut bisbe auxiliar de Barcelona, és també secretari general de la Conferència Episcopal Tarraconense. Va ser ordenat prevere el 14 de juny de 1992. És llicenciat en Ciències Ecclesiàstiques per la Facultat de Teologia de Catalunya (1991) i en Filosofia per la Universitat Ramon Llull (1994).

Com ha viscut el seu primer any al capdavant de la diòcesi de Tortosa?

Com una exhalació, però bonica, veient cada dia sorpreses des de la mirada de fe, en una diòcesi que m'hi trobo com peix a l'aigua i alhora amb una sensació, que no trobo que sigui contradictòria, que ja fa anys que hi sóc. Estic empadronat a Tortosa i em trobo a casa. Este primer any l'he viscut amb serenitat i amb una alegria que no és meua, que és una alegria del Senyor amb desafiaments que també detecto.

Quins aspectes de la diòcesi l'han sorprès més des que va assumir el càrrec?

M'ha sorprès el bon treball que s'ha fet. No parteixo de zero. Em

El bisbe de Tortosa, Sergi Gordo, al palau episcopal, moments abans d'iniciar l'entrevista concedida al SETMANARI L'EBRE. / JOAN JOSEP CAROT

sento molt cridat a fer-me meu el gran bé pastoral i evangelitzador que des de fa molts anys que es fa. Vull recordar un sínode en temps de Don Ricardo quan encara no s'havia fet el Concili Provincial Tarraconense i tot el treball fet pels meus antecessors. Una cosa que m'ha sorprès és la formació permanent del clergat cada mes i la gran fraternitat que allà s'hi viu. I després, sí que detecto, com moltes de les nostres diòcesis, la manca de vocacions però alhora tenim un laïcat amb moltes ganes de col·laborar.

Quins plans té per a la diòcesi de Tortosa? Què cal canviar o millorar d'acord amb el que ha vist durant este primer any?

Quan vaig començar el meu ministeri a Tortosa, dilluns va fer un any, ja vaig dir que per a mi la gran crida que em fa el Senyor quan m'envia a Tortosa és a viure aquesta missió junts. No faré el camí sol ni caure amb el clericalisme. Qualsevol decisió a prendre, avui dia i

“A la diòcesi de Tortosa no faré el camí sol ni cauré en el clericalisme”

sempre, s'ha de consultar i seria cec per part meua venir amb un pla determinat. Este primer any he conegut tota la diòcesi i encara em fa falta visitar molts pobles perquè és molt extensa. El gran pla és el de l'església universal, que és viure la comunió amb la participació de tots els cristians. Cal donar a conèixer més Jesucrist i la diòcesi està per evangelitzar.

I quan visita les parròquies els capellans li fan moltes demandes?

No em fan moltes demandes però el que agraeixen molt és la proximitat del bisbe. Detecto que tenen molts fronts oberts i demano als laïcs que ho entenguin. Alguns tenen vàries parròquies i tenim els ca-

“Aquí tots hem de ser evangelitzadors i aquest és el nostre gran desafiament”

pellans que tenim amb una generositat fora mida i amb un treball molt bo entre ells de fraternitat, que s'ajuden mútuament. Em demanen sobretot que els escolti i que els tingui molt en compte. A la diòcesi de Tortosa es pot fer perquè en exercici n'hi ha més de cinquanta, però algú té més de 80 anys i els emèrits també col·laboren.

I n'hi ha prou, de capellans a la diòcesi?

Mai en tenim prou. Si mirem demogràficament, d'habitants a la diòcesi som els que som i l'exercici pastoral no és inabastable, però cal una crida específica als joves i no ens hem de desanimar perquè el Senyor crida.

“Els capellans tenen molts fronts oberts i demano als laïcs que ho entenguin”

Les vocacions són avui gairebé un miracle?

Sempre han estat un miracle. Certament en un món com el nostre, sobretot a Europa, no és fàcil que un jove vulgui consagrar la seva vida a l'evangeli i quan hi ha algú que mostra esta llavor de vocació no l'hem de deixar perdre.

Quants seminaristes té la diòcesi de Tortosa?

Tenim un seminarista que ha acabat tot el seu procés i ara està fent la llicenciatura en Teologia, i tenim joves que s'estan plantejant entrar al seminari.

Un dels problemes de la diòcesi és l'envelliment dels capellans.